

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de Manel Palahí

Papallones

Jaume Bosquet

I

¿Per quins camins ignots de la matèria,
per quines branques fermes de l'espai,
llum a través i flames que emergien
des de l'origen fosc, des del misteri,
venies? Ulls i gestos incansables
recargolant-se en segles circulars,
inacabable cinta de les hores.
Et sé valent, saltant fondos abismes,
inconscient, fora d'aquesta forma
que hem conegut de tu, precisament.

In memoriam Pep Mora

II

Havia aconseguit humanitzar-se malgrat l'expulsió. Per això no tenia trifulgues, perquè era feliç amb les hores. Ara veig escampada arreu aquesta felicitat desbordant i, mentre el cor plora, m'afanyo a collir-la.

Del cos aturat
sortien papallones
que omplien l'espai.

III

Aquella nit, devia estar cansat. Potser va adormir-se al volant i tot va acabar aquí. Aquella nit, algú sabia una cosa. L'havia triat i ningú no podia enfrontar-s'hi quan, adormint-se, ens deixava.

Algú venia
i s'emportava l'actor
de l'escenari.

IV

Vet aquí que ara parlo a través
d'un amic que fa versos en nom meu.
¿És ventríloc o sóc jo que, passat
el meu cos, sobrevisc realment?
No ho sabreu, ni l'amic ni vosaltres.
Tanmateix, el que és cert és que sent
dintre seu uns timbals insistents
que són meus, sense mi no serien.

V

Ningú no l'ha vist mai posar-se nerviós davant d'una actuació. La cosa més normal en tots els actors és que experimentin, just uns minuts abans de l'hora decisiva, unes ganes terribles de fugir. Està tan segur del seu cos, de la fortalesa dels seus músculs, de l'expressivitat dels seus gestos, dels seus ulls portentosos, de la veu acollidora, de la rendició de l'esguard del públic, de l'acatament triomfant de l'espectador, que ni aquests minuts previs aconsegueixen destarotar-lo. Només en una circumstància, quan no disposa dels ulls, de la veu, dels músculs i dels gestos, de la seva perfecta harmonia, quan entra a l'úter gegantí, sol sota les faldilles immenses, s'ha posat nerviós en la gravetat del geganter.

La plaça Major
respira. I giravolta
la gegantessa.

Perquè l'amor viatja des del fons,
imperceptible i fort dessota roques
incandescents. ¿Quin és el moment, clau
i gloriós, en què serà capaç
una llampant molècula de rompre's
i traspasar-se sense perdre's tota?
Aigua salada. Punt d'expansió.
Àtoms deslliguen àtoms per seguir
essent en l'altre. Vida que ja és.
Hi érem nosaltres. Sí, llavors nosaltres
érem allà, tu i jo, i tots els altres.
Érem allà. Plegats. Hi som encara,
perquè venim de lluny, de molt més lluny.
De les estrelles soles com estrelles.
De la fugaç i eterna llum que lluita,
per tots nosaltres, sempre, contra el buit
de les tenebres soles com tenebres.
Fugaços som. Eternament fugaços.
Eterns serem. Fugaçment som per sempre.